

A Felvidék történelmi tájain

2009 augusztus 5-én, szerdán kora reggel a remélnél ugyan kisebb létszámmal, de annál nagyobb lelkesedéssel vágtak neki a szakosztálytagok, valamint hozzátartozók, összesen 21 fő az Országos Erdészeti Egyesület (OEE) Erdők a Közjóért, illetve a Közönségkapcsolatok Szakosztálya által közösen szervezett szakmai tanulmányútnak. Az évente hagyományosan megszervezésre kerülő külföldi tanulmányút célja idén Közép-Kelet Felvidék kulturális, illetve természeti kincseinek felfedezése mellett a tátrai viharkár pusztításának helyszíni megtekintése volt.

Utunk első állomása Kassa ősi, ám ma is virágzó városa volt, melynek történelméről és látnivalóiról kísérőnktől, Balassa Jánostól kaptunk átfogó és hiteles képet. A szemerkélő esőben elsőként a Rákóczi-házat látogattuk meg, melyet az egykori Rodostói ház mintájára rendeztek be. Ezután Kassa másik fő nevezetességét, a gótikus építészeti egyik legszebb remekműveként számon tartott Árpád-házi Szent Erzsébet katedrálisat tekintettük meg, ahol a Rákóczi-kriptában fejet hajtottunk a „Nagyságos Fejedelem” emléke előtt. Rövid városnézést követően búcsút vettünk idegenvezetőnktől, majd a tokaji borúton tovább haladva Eperjes, Kelet-Szlovákia második legnagyobb városa felé vettük az irányt. A egykor gazdag kereskedőváros és kulturális központ máig megőrizte reneszánsz arculatát, a szépen karbantartott óvárosban öröm volt sétálni. A látnivalókban gazdag nap méltó zárásként Szepes várának impozáns romjaihoz kapaszkodtunk fel, ahonnan csodálatos kilátás nyílt az alattunk elterülő tájra. Iglói szálláshelyünkre érve már várt minket az ízletes, tájlelő vacsora, melynek elfogyasztása után jóleső érzéssel hajtottuk álomra fejünket.

Másnap reggel a kiadós éjszakai eső és a továbbra is borús időjárás vezetőinket arra a belátásra készítette, hogy a Slovenský raj Nemzeti Parkba tervezett túrát későbbre halasszuk, és elsőként Lőcse városát tekintsük meg. Miután a gótikus Szent Jakab templom Lőcsei Pál mester keze munkáját dicséret oltárait megcsodáltuk és rövid sétát tettünk a városban, az idő is jobbra fordult, így végre indulhattunk a várva várt túrára. Csingóba érve, a nehéz terepi viszonyokra tekintettel, csapatunk két részre oszlott. Akik a nagyobbik túrát választottuk, rövid kikapcsoló után a Vakapu szurdok felett 680 m magasan lévő Tamásfalvi kilátó szikláiról

gyönyörködhattunk a tájban. Innen a Hernád völgyébe leereszkedve vasjárdák és kapaszkodóláncok segítségével haladtunk tovább a tajtékos folyó fölött az újra eleredő esőben. A Hernád áttörés látványa azonban még az eső ellenére is maradandó élményt nyújtott. Rövid pihenő után következett a legmeredekebb szakasz, több vaslétrát magunk mögött hagyva jutottunk fel végül a Vörös Kolostor (839 m) romjaihoz. Felérve a bőséges égi áldás elől a tetőn lévő turistaházba húzódtunk be, majd az eső elállta után leereszkedtünk az Erdőalján (Podlesok) várakozó buszunkhoz, ahol már várt minket csapatunk többi tagja. Bár már mindannyian kellőképpen fáradtak voltunk, hazafelé utunkban Csütörtökhegyen még megnéztük a román stílusú Szent László templomot, melyhez kétszintes gótikus kápolna is épült. Szálláshelyünkre érve „brinzové haluski” várt, mely után édes volt a pihenés.

A harmadik nap reggelén nagy örömmünkre ragyogó napsütésre ébredtünk. Reggeli után iglói szálláshelyünktől búcsút véve a Tátrai Nemzeti Park (TANAP) felé vettük az útirányt. Tátralomnicról függővasúttal (lanovka) jutottunk fel a törpefenyvesek birodalmában 1750 m magasan fekvő Kőpataki-tóhoz, ahonnan lélegzetelállító panoráma tárult elénk. Innen indult gyalogtúránk a Magistrále szép, ámde lábat próbáló turistaútján a Tarpataki vízesések felé. Az út viszontagságaiért bőségesen kárpótolt minket a víz-esések látványa, melyek megmentésében Kaán Károly elévülhetetlen érdemeket szerzett. A Tarpatak völgyében lefelé haladtunkban azonban összeszorult a szívünk a 2005 novemberében pusztító szélvihar által gyökerestől kidöntött, illetve derékba tört fenyőfák láttán. A szél, valamint a másodlagosan fellépő szűkártétel nyomán elpusztult erdőben járva azt is láthattuk, hogy már megjelent az újulat is, a madárberkenye, a málna, a fürtös bodza, valamint az erdei deréce alkotta sűrű bozótos alatt. A hegyről leérve Tarpatakfüreden felszálltunk az Elektricskára, mely az Ótátrafüreden várakozó buszunkhoz vitt minket. Szálláshelyünkön, a matlárházi Hutnik szállóban kedves fogadtatásban volt részünk, az élőzenés, svédasztalos vacsora után fakultatív programként a szálloda uszodájában volt lehetőségünk a felfrissülésre.

Túránk utolsó két napja a kikapcsolódás, pihenés jegyében telt el. Szombaton délelőtt buszunk a Pienini Nem-

zeti Parkban található Vörös Kolostorhoz vitt minket, ahol tutajra szálltunk és mintegy 9 km-t tettünk meg ezeréves határfolyónkon, a Dunajecen. Barátságos gorál tutajosainkkal együtt énekelve vidáman szeltük a habokat a Pieninhegység mészkőszirtjei alatt, mígnem Erdős település határában partra szálltunk, ahol egy hangulatos vendégfogadóban költöttük el ebédünket. Délután Ólublő szabadtéri néprajzi múzeumát tekintettük meg, majd Késmárk városa következett, mely korábban a cipszerek (szászok) egyik jelentős központja volt. A híres cirbolyafenyőből épült evangélikus fatemplomhoz érve barátságosan fogadtatásban volt részünk, így végül nem tudtunk bejutni, hasonlóképpen az új evangélikus templomba sem. Az épségben megmaradt Thököly-vár látványa, valamint a gótikus és reneszánsz elemekben gazdag Szent Kereszt-plébániatemplom gyönyörű oltárképei kárpótoltak csalódásunkért. Az utolsó este tábornász mellett, énekelve, jó hangulatban, kellemesen telt.

2009. augusztus 9-én, vasárnap reggel a Tátrától búcsút véve a Szepes-Gömöri karszton található Dobsinai-jégbarlang felé vettük az irányt. Az 1870-ben feltárt barlang a világ egyik legjelentősebb jégbarlangja, hossza 1483 m, jelenleg 475 m hosszúságú szakasz látogatható. Miután a barlangban nyáron is 0°C körüli a hőmérséklet, ezért alaposan beöltözve jártuk végig a jégbe vájt folyosókat, ahol lélegzetelállító jégformák tárultak a szemünk elé. Innen a betléri Andrassy kastélyhoz vezetett utunk, ahol magyar nyelvű túratáratvezetést kaptunk. A múzeum anyaga rendkívül gazdag, melyből a mintegy 30 000 kötetnyi könyvtár különösen értékes, valamint a kastélyt körülvevő angolpark is szép látványt nyújt. Túránk utolsó állomásaként Krasnáhoroka váránál álltunk meg, mely kezdetben a Bebek, majd az Andrassy család tulajdonában volt. A gróf Andrassy Dénes által alapított vármúzeumban szintén magyar nyelvű vezetést kaptunk, ifjú idegenvezetőnk kitett magáért. A várlátogatást követően buszunkra szálltunk, mely most már megállás nélkül Budapestig röpített minket, ahová az esti órákban érkezettünk meg. Csapatunk a látnivalókban és élményekben gazdag kirándulás végén elégedetten és azzal a biztos elhatározással tért haza, hogy a Felvidékre többször is érdemes visszatérni, hiszen ez a pár nap pusztán ízelítőül szolgált a látnivalókban rendkívül gazdag vidék megismeréséhez.

Papp Mónika